

שגיא אלנקוה

סיפור בדיוני

נגה היא בחורה שכמעט ואינני מכיר שהורשתי לה כמאה אלה שקלים (כל כספי) והיום אמרתי להורי מספר פעמים שאני אוהב אותם וזאת בתקנה שיורישו לי ממונות אחר מותם מתוך מטרה להוריש גם אותם (במדה שאחיה) לנגה

הראש הוא כדור, הוא מתגלגל ממדרגה למדרגה, ובכל מדרגה אומר "אני עיף" עד לרחה שבתחתית.

חיוך-עגן שחור כבד

האצבע צובעת את החלון

החיוך מתקפל אל תוך אצבע

האדמה מקפלת היטב מקפלת פרחים

דממה עשויה גרגירי חול נרטבת כך

מדוע אינני כמים? עשוי נקבוביות

הדף עשוי אבנים כבדות המלים עשויות מטילי פלדה

המלים עשויות גזירי נירות צבעוניים בין שני פסים שקופים המלים סימניות

המיץ הזה ששותה עצמו עד כלות

מתוך הספר פינה הרואה אור בהוצאת ספרי עתון 77

דנה ידלין

הדירה שעזבתי מזמן

הדירה שעזבתי מזמן
היא השכורה
עם המטבח הצר וכל הכלים שבעולם
לשם אני מתגעגעת
ולו בגלל בדיחה אחת אידיוטית
שספרת במעלית
עם המפתח ביד
רגע לפני שנכנסנו.

כביסה

ריח של שמפו וכביסה מלכלכת
מזכיר לי שדה קרב
מעולם לא הייתי בשדה קרב.
ערמה של שרוולים, תחתונים מכתמים
עקבות מים של מישוהו שהיה כאן.
הוא גר אתי
אני יודעת עליו את כל הפרטים הקטנים
השערה שהשאיר
היא שלו
גם הריח המתקתק
ערמות של שרוולים מחזיקים ידים חזק חזק
ואני אוספת
בשתי ידים אוספת
אבל הריח.

אני רוצה

אני רוצה לכתב את הריח
כך שאפשר יהיה לטעם אותו
לבלע
אחר כך ימחאו לי כפים.
אני רוצה לציר את הצליל המסים ההוא
שחורק לי
כלם יחכו. איזה יפי.
אני מקיאה במיליוני צבעים
בקצות האצבעות שלי כתמים של דיו
ודם נגר.
אני רוצחת סדרתית
אני חיה רעה אני
זונה.
בת זונה.
והעינים שלהם פעורות
לעוד.